

საბჭო XXIV ყრილობის ისტორიული გადაწყვეტილებების შესაბამისად
ქვენი უფრო ხშირად დასახლებულ რაიონებში უნდა დაეწყოს მუშაობა

— მუშაობისთვის ჩვენი ქარხნის კარები ღიაა. ნაბრძანები
გაქვს, დღეიდან, სუფის გარეშე გაგატაროთ!

ნ.ბ. შ. ბაგრატიონი

№ 4 (1374) თებერვალი 1972

სიანჭუ

გამოცემის 49-ე წელი ფასი 20 კაპ.

ჩვენი სოფლის სურათები

მეურნეობა

წარსული 1912 წ.

— ჩალბა ღომის ნათესი ჭაობში. მთლად დევილუბე!
— მთლად რატომ, შე კაცო, ყანა ხომ სანახევროდ გაქ აღებული?

აწმყო 1972 წ.

— ჩვენმა ბრიგადამაც უნდა შეიძინოს ჩაის საკრეფი მანქანა!
— მე უკვე შევიძინე მანქანა... ჩაის კრეფით!

მოგაპალი 1992 წ.

— საოცარი პლანტაციის ჭკონია, ცაე! საღამოს გადაკრეფილი—დილით ისევ მოსაკრეფია!
— რა არის აქ საოცარი. სასუქად მთვარის ფერფლი შევიტანეთ და ჩაი ახლა სწორედ ღამე იზრდება მთვარის შუქზე.

განათლება

— მღვდელმა ფული ისე არ მასესხა, სანამ თამასუქზე ხელი არ მოვუწერე.
— ვინ გასწავლა, კაცო, წერა?
— წერა ვინ მასწავლა, ჯვარი და ვუსვი.

— არ დარჩა ახალგაზრდა სოფელში, ყველას უმაღლესში სურს მოწყობა!
— არ ყოფნით, ალბათ, ტექნიკუმები... სოფელშიც გავხსნათ უმაღლესი და, ვნახოთ, მერე სად წავლენ!

— აწი ველარ იტყვი, კადრები არ გვეყოფნისო...
— მართალია, მაგრამ ერთ სოფელში ორი აკადემია მაინც ნამეტანია!

განათლება

— რა ჩამოუტანია, კაცო, ლაზარეს ქალაქიდან! ბამბის ბაწარი დევს, შენ ხარ ჩემი ბატონი, რკინის კოლოფში და კვარცივით არ ანათებს!
— მაგი ვიცი მე, ჭრაქს ეძახიან. ფოთში იშოვება.

— გაზი და ტელევიზორი სოფელში რა გასაკვირია... მალე მსოფლიოში უნიკალურ ენგურაქსს გავუმჯობესებ...

— ჩვენს გარდა ვინ იყენებს ახლა ორლობების განათებისათვის ლაზერებს ან სხვა კვანტურ გენერატორებს?
— მაგას არ ვამბობ! კვანტური ყველაფერი ისტორიას ჩაბარდა და რაღა ეს გენერატორები შემოგვრჩა?

გართობა

— კარგი კალანდა გაგიტენდა, ივანიკა?
— კი. დიაკვნის გალობა მოვისმინე საყდარში და ფოფოლიაც ვნახე.

— კლუბში არ მოდიხარ ცეკვაზე? ბუფეტში შამპანურია შემდეგ ფართოფორმატიან ფერად ფილმსაც ვნახავთ.

— ვერ გავარჩიე, ვისი საპასუხო გასტროლებია ჩვენი სოფლის ოპერაში. — მარსელელები სა თუ მარსელელები სა?
— ვერ ხედავ, აფიშაზე რომ აწერია საზღვარგარეთილი?
— მე რა ვიცი, მარსელია საზღვარგარეთი თუ მარსი?

აკოლონ ბასილია

ქოლმეურნე ქალ-ვაჟის განსაუბრება

ქალ-ვაჟი ერთად:

სოფელს სახე შევუცვალეთ: ცენტრში გზას ვერ გაივინებ, ისლიანი ფაცხის ნაცვლად „ღვარეცები“ ავიგეთ. ვინ დათვალოს, ჩვენ რაც ძნელი მწვერვალები ავიღეთ, შუბლნათელი ვეგებებით სახეიმო თარიღებს, ...მაგრამ, ვფიქრობთ, არ დაგვძრახავთ, ნაკლებც თუ ხმას გავიღებთ.

ვაჟი:

კოლექტივი წინ წასწიე, გოდრებს აესებ ტონიანს, ჩაის რომ კრეფ, ჩაის პუნქტზე ზუსტად თუ გიწონიან?

ქალი:

ჩაის პუნქტში გამგისაგან ზუსტ აწონვას ვი ეძებს, ჩვენს შრომასა და ამინდზე ამყარებენ იმედებს: მთელ წელს წვიმა რომ არ იყოს, მაინც წერენ სინესტეს.

ვაჟი:

წველადობა გავიზრდია, ნეტავ, რისი ბრალია? — მგონი, ნახევარი რძეა, ნახევარი წყალია.

ქალი:

ფერმის გამგე ძროხას დაკლავს, თუ მოუვა სტუმარი, ოლონდ, აქაური არა, თბილისიდან თუ არი...

ვაჟი:

ზოგი გლეხი ქალაქს გარბის, ყურძენს ჰყიდის ოხრად, მაგრამ გლეხი რის გლეხია, ქური თუ არ მოხადა?

ქალი:

ზოგან ყურძენს ჩააბარებ, სახლში ასჯერ აწონილს, შიგ სიმყავეს ჩავიწერენ, მიმიქარავს მაწონი... ორას კილოს მიიტან და ასს უჩვენებს სასწორი.

ვაჟი:

მაღაზიაზე რას იტყვი, თხოვნას რომ არ გიგებენ, კაპიციან საქონელზე მანეთებს რომ იგებენ?

ქალი:

ზოგიერთი წუწკიშვილი ფუფუნებას იფერებს, თუმც კაპიკად იტირებს და ორკაპიკად იმღერებს... ახია, თუ გვატყუებენ დოყლაპია მყიდველებს!

ვაჟი:

მოდის ცვლაზე რაღას იტყვი, მგონი ფერი გეცვალა, გუშინ „მინი“ კაბა გეცვა, დღეს კი „მაქსი“ შეგეცვალა.

ქალი:

ამ ბოლო დროს მოდების ცვლის ატყდა ქარიბორია, ველარ იტანთ, „მინის“ ნაცვლად, „მილის“, „მაქსის“ ბორიას, ბიჭი — მღვდელი, გოგო ძველი „პრადანიკი“ გგონიათ.

ვაჟი:

ასეთ რამეს სოფელშიც ხომ ხვდები გზებზე მოფენილს, მითხარით, რით განსხვავდება ქალაქისგან სოფელი?

ქალი:

დრომ უცვალა ყველას სახე, დრო უქმად არ გვაჩერებს, ვენაცვალე ტელევიზორს, მის ნაკლს ვინ დამაჯერებს? — თბილისშიაც, სოფელშიაც... ერთნაირად აჩვენებს!

რევაზ ოსეფიშვილი

საბავშვო აკოსმოლოგიური
მედიკალიზაცია

ტფილისი, მკათათაძე, 1899 წელი.
(ბმბისნადმი მიწერილი პაპის უსტარი,
ნაკომნი პაპის მიმ ბმბისნადმი ნახუპარ
სამწმინდო).

თმითი ვედო, ქეთევან გედევანოვან! აკვინის არტასებიდან ამოფრჩილთ სვეტიცხოვლის მთავარო ანგელოზო! გეყო, რაც შენს გემოზე იგლავე, აჯამელი ლეკვივით თელე ჩემი გული. ვერ ხედავ, ძველი დრო ინტრეკა, ახალი მოდის. დაუფიქრდი, ქეთოჯან, ვისზე მცელი, სად მე და სად ის? იქნებ, ჩემი ცხვირის „ვიკროკია“ არ მოგწონს? მითხარი და პლასტიკურ თქერაციას გაივითებ!
ენგურაქსის ცისკარო, ნუ გგონია თავი გაუხუნარი! მოვა დრო და სილამაზე დაჭენება, ვერ გიშველს გარეგანი ფარჩები. მოკვდებით და ყველა წავალთ, აქ არავინ დაგჩრებით. რა იქნება, ერთხელ მაინც გამიღიმო? თუ გსურს საკეთილ და ფალუსტატი და უხალავი, მანამ ფოდრჩიკებს მსივებში და ბალჭერიანი ბინის მშენებლობა არ დაუწყიათ, ვანქის ველსაში ჯვარი დაიწერით, „ვიკროკია“ ქორწილი გადავიხადოთ! „გლაკ-ნახბსიტი“ ჩესური. კაფელი გავაიმასქნათ და „ტუ-104“-ით ჰაიდა, მთელი დუნია შემოვიფრინოთ!

მომხედ, გედო!
კარგად იცი, კომინატორი და პლაგიატი არა ვარ. ცხოვრებში ნამუსი არ დამიგირავეთ, ორწლიანი გარადსკოი უჩილიშიის მოწმობა ფულით არ მიყიდა. კაცის დახმარებაში ქრთამი არ ამიღია, ზომა-წონაში არავინ მომიტყუებია, აღმოსავლეთი დასავლეთზე ნაკლებად არ მყვარებია, ბიძაშვილ-მამიდა-შვილების წყალობით კარჩერა არ გამიკეთებია, ვაყვამი ბინები ცხვირსასოცივით არ გამოიცივლია, ანონიმკები არ გამიგზავნია და სახელისაუვის საკამდიდატო დისერტაცია

არავისთვის დამიწერინებია. ერთი ალალ-მართალი შანც-პეპელა ვინმე ვარ.
ტყაპუტიანი ქაჯი, არღის ჩიტის, ისპანახის ფორი, ხაკა-ნახშირი, ბაღდადის გლარჯის ღერი, მარაქაში გარეული პაკარაკი, ბარდიბურდა, ქონდრისკაცი ხომ არ გგონივარ? თუ გივისრე, ქალს ხელოვნურ წამწამს ისე ამოვაცლი, წარბი არ ამითამაშდება. შენ მიყვარხარ! დარდისაგან ცვილის ფერი დამედო, გადმოიქვა მთმინების ფილა, გამეცრია ჯეგლობის ყულაბა... ნუთუ, შენი სიყვარულის ღირსი ვერ უნდა გავხდებ? გაპმე, რატომ ნიახურის ფორივით არ გავხმები? აზრზე მოდი, გაზაფხული მოსულა, გაახილე მაგი გიმრის თვალები! გაბარჩე, ნუ გეშლება ისინი და ზარანო, ასრაფი და მასრაფი! სად ლოტოსი და სად ჩართო, სად შაი-

ნახ. ა. ლომიძისა

ფეხბურთის გულშემატკივრის სამედიცინო შემოწმება სპორტის დე-ფაქტოს წინ.

თასის გათმავლება დაიწყო!

საკითხავი, აი, ეს არი!

ავგობუსი

გაჩერებაზე გაჩერება მიხდება საათს, ვუცდი ავგობუსს, მესმის გაქის სმა უეცარი, გარეთ სუსხია, ხოლო სულში ეჭვები სხვა: მოვა? არ მოვა? საკითხავი, აი, ეს არი!

წყალი

დილით უწყალოდ მე საწყალი ვდელავდი ერთხანს და მოწყალებად არ მეღირსა წყალი მკვნესარი, ვდგავარ და ველი!.. ვდგავარ, ველი ონკანთან ახლაც: მოვა? არ მოვა? საკითხავი, აი, ეს არი!

სინათლე

თვალი ჩაგვიკრა, გაგვიღიმა და ისევ ჩაქრა, აღარ გვადირსა მან სინათლე მცირე მზესავით, ვდგავარ და ველი! ნათურასთან შუქს ველი, მაგრამ: მოვა? არ მოვა? საკითხავი აი, ეს არი!

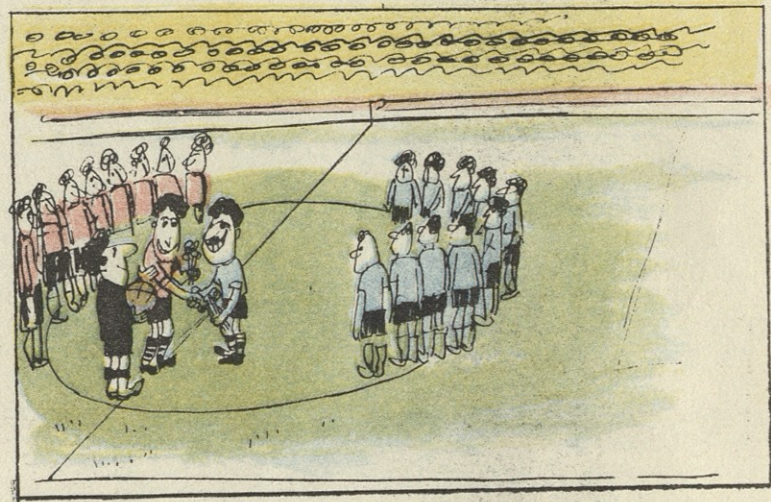
თევზი

მაღაზიაში სამი თევა, არ არის თევზი, რა ზღვამ ჩაყლაპა? ო, გამხადა ნეგავ მისანი, ყოველ ცისმარე, დახლთან ჩემი ბუზღუნე ესმით: მოვა? არ მოვა? საკითხავი აი, ეს არი!

უფროსი

კანტორის უფროსს ვუცდი, ვუცდი, შევძარ ქვეყანა, ამდენი ხანი იგვიანებს! რას მოვეფსარი!.. ვინ იცის, იქნებ, სადმე ქეიფს გადაყარა: მოვა? არ მოვა? საკითხავი აი, ეს არი!

გიორგი უთთაქური

— ორ საათს რბენას, კბენას, სტენას და კივილს არ გვირჩევენია ახლავე ყაიფზე შემთანხმდეთ?!

ნამდვილი გულშემატკივარი

— შენ წადი, თავს უშველე, მე გოლომდე უნდა მოვუს-მინო ფეხბურთს!

ნახ. ს. ცინცაძისა

ამათსავით რომ სულ ფეხბურთის კომბინაციებზე ვფიქრობდეთ, ამათსავით გიბეგამოფხვილები ვიქნებოთ.

თანი და სად ყაითანი, სად სუმბული და სად ბუმბული... შენზე ტრფობით დამეგები არ მძინავს, შენზე ფიქრით გული გადამელია. რაცა ვარ, აი, ესა ვარ, თუ ცოლად გამომყვები, ქეთო-ჯან, წყნეთში დედუღეთის მამულს გავყი-დი თავის ვირ-ჩორბანანად, მეზობლების ჯიბრზე სამედიცინოზე მოგაწყობ და, ჟიგუ-ლის ნაცვლად, პრალიოტკას გიყიდი. რვა ნომრით ელოთბ, ცაზე მთვარემ სუ-ლი დალია, შარაფის მუზა გამოვცალე, შუა-დამეა, დილის შათორი, აზამბარი ეშხით მთვრალა, თუ გაგაფრინე, ჩემთ ქეთო, შენი ბრალა!

დარროს ფაიტონით ჰაზირას ხელით გიგ-ზავნი პეტროგრადიდან ჩამოტანილ ლაქის

პოლსაპომეებს, ნოჩნთი რუბაშკას, ვერცხლის სახარნიცას, კაპრონი რუბეცს, ექვს ბანკა მან-გოს, სამკვარტიან კოკა-კოლას, ერთ პენუარს, ორ მაქსი-კაბას, მოსერის საბალეტოქს, ლიქ-ნი კოსტუმს, დუბლიონკას, ბაილონის შარ-ვალს, კოლოგოტკებს, სამ ფლაკონ „კრასნაია მოსკვას“, „მოქეტ ბიტს“ და „მოქეტ ნეტს“-ს.

მეარღნეთა ავლაბრის საერთაშორისო კონკურსში გამარჯვებული „ნერადას“ არღნის პრიზიორი, კომპოზიტორ ვა-ნიჩკა ბაღდადიშვილის პრემიის ლაუ-რეატი (დოცენტ ბელა მეარღნიშვილის კლასი) სტალინის პატივსაცემი პრემიაპოქილი.

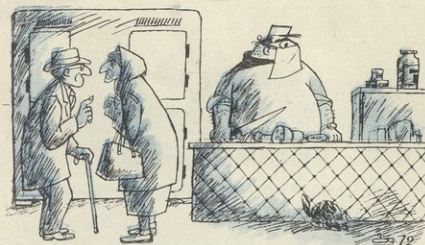

ნა. ბ. შირინბაღვაძის

— არ გინდათ, ბიჭებო, ჩვენს ბიჭებო ვართ!

მირსხი პაიტიშვილი

— სანაშ მუხამაღვი ძველსანს, ქაჩუხაღვი, მანაქაღვი კაპიტანი

ნა. ბ. შირინბაღვაძის

— თქვენსა ვარ, თქვენსაოოო!
— მეს პი ხარ თქვენსა, მაგარა ჩვენი ვაჟი/მეუღლე!

ნა. ბ. შირინბაღვაძის

— კაპიტანებო პირველსოოო! თქვენს თანამშრომელს სურს, თქვენს სხნოლ გაღმობისათო!
— მაგ კაპი არ მაგარაოო, მაგან მაგიორი სხნოლ!

ყინდა და პატარა მოსახლე

(ახლებურიად)
მოწყვე დღედადრიან გამოვიდა სანდოიან და სკოლისაკენ გადურა. მას წინ ყინვა გადღვდა...
— ჩემიან ურბოა მენ არ გარია, მალე გვევლება წაუთლი ფეხი! — უფხრა ყინვამ — ვერაფერსაც ვერ დამაკლებ! — გამბელულად მიიღო მოწყვემ.
— ავიწიოლებ ვუ რ გ ბ ს, ცხვირს, ხელებს და მამინ ნახავე შენს სერის, — განრიხსდა ბიორტოი ყინვა.
— სკოლაში მივიღ და რადიატორს მივეჯდები, — არ-სხინად უპასუხა პატარამ.
— რადიატორიც გაყინე ული!
— თავს გაყინავისუფლებ და მინ გაიქცევი!
— იქაც ჩემ ხელში არაა გაბოზობა!
მოწყვემ კანკალი დაიწყო და ატარებუბა მოიკურცლა სკოლის დირექტორის კაბინეტისაკენ. სადაც ელემენტორულ-მელი იყო ჩართული...

ნა. ბ. შირინბაღვაძის

რაიხავედურომ ხარკაზუბაი

— ალო, ალო, ქუთოსია? — ჩაეძახე ყურმილს.
— ზეინაბა, რა თქმა უნდა, ხნაზე არა, სან-ურანსიკოკა! — შეუცვალა ხმა.
— ლაზბრა ხარ, გენაცვილე? — ვაიხივ ყასიდად.
— ალო, ალო, სად რეკავთ? — ახლა თავისი ხმით ეკითხა.
— აა, შენ ხარ, ზეინაბ? — ვაიხივ სულთა შერის.
— არა, ლოლტა გორეხი! — გაღმინდა სადავიგრო.
— შეტეზობუბენ ასპირანტურაში?
— მართლა, სიმონ? რა კია!
— მაგარმ მე ვიბობო ურის.
— ალო, ალო, არ ისმის! — უსპირანტუროდ ვიცავ მინიშუმს.
— მართლა, სიმონ? რა კია!

— ჰოდა, რას შერება მამავენი?
— მამაჩემს რა უკერია, მიტომად ვეკითხები ეილულობს, ჰაზორიოქეს?
— ალო, ალო, არ ისმის!
— ღარა მიწელ, ჰაზორიოქეში?
— მართლა, სიმონ? რა კია!
— „ჰაზორიოქეს“ ახლა სხობმართელიც ატალივს. მხოლოდ „მოსკვიჩი“!
— ალო, ალო, არ ისმის!
— ლატარიაში მოვიგე „მოსკვიჩი“, იმიტომ ვიქვი?
— მართლა, სიმონ? რა კია!
ღმერთო, თუ ჩემი დოჯახებზე გაქვს გეგვამო, ში-შაგებზე ერთი ლაყე კვერცხისმელი „მოსკვიჩი“, რა მოხდება!

ღაღღი სახანაღღო

— მწვანდება ცოო, ქუჩები ბაღნარი განებს ღამისი.
— წყალი?
— წყალი ხომ მიღის ღამითი.
— გამრავლებ მანაღღები, ვრანსაორებს ენაბა ორებტი.
— წყალი?
— ღლით ხომ მიღის ზოგებარ.
— ლიქიორს, ღვინოს, კონიაკს რამენსაც გინდა მიღებ.
— წყალი?
— წყალი იქნება მალე!
— შენდება სახურთალო და მტროც გვექნება მალე.
— წყალი?
— რა მოხდა, კაცო, არ წყალით ვული რომ გააწყვად!

ნ. ჩხარია

შეპირების გამოსახები
● ბაღლი არ სტილია, ცრემლი კი სტილია. (შეპირება)
● სხვის თვალში ბეჭვს ხეავდა, თავის თვალში დირქსაც ვერა. (თვალის ქვიშა)
● რასაც თვსდა, იმას ვერ იშვილია. (გვირგვინი)

ვიმლა ბახბაძე

● ფერი ლობის, გემო წყლისა. (თიხინაო)
● სხვას რომსი უფობია, თითონ შიგ არ ვარბობდა. (შეხალავე)
● ნეტავ მტერი კონიდა, ან ცოტა ლაპარაკი. (მომხენებელი)
პ. ჯალაღვანი

გულთან ახლო არ მიიტახსო!

— რა მეშველება პატყვებლო ექიმო?
— გეშველები ამ შემხვევებო, თუკა ისე მოიქცევი, როგორც ექმი ვინაჩვეო; არავითარი ცუდი ვეღონ არცა მიტარებო, ნერვები არ აწილო. ცულ რომს რომ ვაიხივები, თითქმის არ გავგვირთო.
— აწილა, ბატონო. ჩემი ავადმყოფობა სწორედ ის არის, რომ ნერვები მოშლილი მაქვს და უკვლევიარ მითქმთქმა მადლევებს.
— მე კი ვერებნები, ველან ამის არ მიტარნო!
— ახა, სად წყალი ექიმო? ამას წინათ ჩემი მეზობელი მწყველი მივიღე შინ, ცუდი ცოლის დაღუწევა უნა. ამნ ჩალან ამდღეა ვევი ამ ჩემს მეზობელს და ლხანაიანდ მიუბევეა. ავირული აღარ გაბოლო ჩემი თანამშრომელი სკეპოი ცოლს-ცოლი? ახლა აღარ იყობავი, რა ქნა მისმა ცოლმა?
— ამნ რა ქნა?
— მხოლოაში ქმარს დაღუდა მოწყვე, ამ ზე-ღაღამა ვეღაბო.
— ვერე შენ რა ქნა?
— ვევი ვადღელს და ვეიტე ენს ქვეშ.
— რატომ მიტყვენი ველან ამის! რა ვე-წილევლებო, ის ვევი სეფდა საღვთარი ცოლს, თქვენი ცოლისათვის ხომ არ უხლია ხელი!
— სიბარბე რომ ვიბოხბო, ვინაზე ჩემს ცოლსაც ახო ხელი.
— როგორ ვაღდა სხვისი ცოლის ხელს ანა?
— მე შევექმარი, როცა ის ჩემს ცოლს კოცინდა.
— ჰოო, ამ შემხვევებო ხელს ხელდა ატყულებელი იგი, ამა ხელგნს ზურგზე ხომ არ შე-მოიწყობდა. მაგარ რა გეწყობა, გელან მანინ არ უნდა მიგეტახათ.

ნა. ბ. შირინბაღვაძის

ქაჯვის ფასები

- ნუს ლაპარაკობ, როცა პირში არაბი ლეგეო გაქვს!
- ხაბში ჩემდა, ეცადე, კაბო ისე, რომ ქმარის ხმა არ ესმოდეს მეზობლებს, კოლეგებს, ნათესაუბებს!
- მბნით ნუ ქამ, ეს საშიშოა. ქაბე მართვათით!
- ჩანახალი მატყენდა ხელით უნდა გეპრობს (არის შეუბევეა, როცა იმავე ხელით უნდა გეპრობს დანაც. მაგარ ამ სიტუაციაში გარკვევა შემოქმედების საწყე და მას ვერავითარი რეიტებით ვერ განსაზღვრავ).
- გესმოდეს, რომ ის ძველი ანდაზა შენც რომ იცი და მეც რომ ვიცი, ამბო-ლა ასე ვაღვკეთდა: მიბოხარი, რას ქამ და გეტყვი, ვინ ხარ შენ!

ნოსო მაპარაფილი

ნა. ბ. შირინბაღვაძის

— გაიბე პხლა, აკათხანა რეგებუბა არ მომხა ხმაყ!

მიუხედავად სახელმწიფო ორგანოების მხრივ გაწეული მნიშვნელოვანი ზარკებისა და ჩატარებული ღონისძიებებისა, ბევრგან ისტორიული ძეგლები ნაფიცდება. მაგალითად, მდინეთის (ბოლნისის რაიონი) სამიოგამამდორებელი კომბინატის ტერიტორიაზე განლაგებულ ძეგლებს ანგრევდნ და უკვლოდ სპობენ. ერთ-ერთ უბანზე სრულიად აღიგავა ადრეფეოდალური ხანის მონლი კომპლექსი (ნასახლარი, სამაროვანი და ეკლესია). დაანგრეს აგრეთვე VI-VIII საუკუნეების მცირე ეკლესია...

სოფელ მამიშლოში (დმანისის რაიონი) ძირფესვიანად დაშალეს შუასაუკუნეების ძეგლი და მისი ქეები წყალსადენის მშენებლობისათვის გამოიყენეს. სოფელ ჩათახის მახლობლად ააფეთქეს ექვსეტიანი სამრეკლო...

— ალბა! რა ტყუილად გამოვილაშქრეთ!.. ამ თვითონ აუოხრა-ბიანთ თავიანთი ქვგლები!